

Η ώρα του χαράγματος

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Τα

πράγματα έγιναν λίγο-λίγο και κατά στάδια. Στο αδιέξοδο μπορεί να φτάσανε ξαφνικά, μα δουλευότανε από καιρό. Ο Ντέιβιντ και η Μασάλ , ήτανε ένα νεαρό αντρόγυνο, τρία χρόνια γάμου, με ένα μωρό, λίγων μηνών. Κατοικούσανε σε ένα μικρό διαμέρισμα κρατικό, σ' ένα προάστιο της Ιεριχώ, που. τώρα που γίνονται αυτές οι εξελίξεις, ήτανε η βιομηχανική ζώνη του Ισραήλ. Και οι δυο τους δουλεύανε σ' ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε ανταλλακτικά αυτοκινήτων και αεροπλάνων και είχαν μια όχι δύσκολη δουλειά και με καλή μισθολογική αμοιβή, σε πόντους. Είναι μερικά πράγματα που πρέπει να τα εξηγήσουμε, γιατί η εποχή μας με την εποχή τους έχουν κάποια απόσταση, όχι τόσο χρονική, όσο κοινωνικής δράσης και λειτουργίας. Λίγο παρακάτω από το διαμερισμάκι τους έμενε ο πατέρας του Ντέιβιντ, ένα γεμάτο πραότητα γεροντάκι, που όποια ώρα και αν το επισκεπτόσουνα, ήταν μισοξαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι και διάβαζε μια παλιά, φθαρμένη, και με πολλές υποσημειώσεις, Βίβλο. Ζούσε ασκητικά, πάνω σ' ένα τραχύ ντιβάνι με λίγες κουβέρτες και τον φρόντιζε η Μασάλ με πολλή στοργή. Μια φορά την εβδομάδα μαζεύονταν διάφοροι απλοί άνθρωποι στην καμαρούλα και ο

γέρος, από τη Βίβλο, τους μιλούσε και τους έλυne τις απορίες .

Σ ' αυτόν τον μικρό κύκλο γνώρισε ο Ντέιβιντ την Μασάλ, που ερχότανε με μια θεία της. Υπήρχαν πολλά σύννεφα στον ορίζοντα. Ειρήνη πραγματική δεν υπήρχε. Φήμες για συγκρούσεις και επαναστάσεις διαρκώς ακούγονταν από την κρατική τηλεόραση, που η συσκευή της ήτανε ενσωματωμένη σε όλα τα διαμερίσματα της πολυκατοικίας. Ο Ντέιβιντ ήτανε πολύ ανήσυχος, γιατί απ' όσα έλεγε ο πατέρας του, η εποχή του αντίχριστου δεν ήτανε μακριά . Μπορεί και να είχε αρχίσει.

Τελευταία, μεγάλη συζήτηση γινότανε για κάποιον, που όλο και περισσότερο παρουσιαζότανε στην τηλεόραση, με ένα ήρεμο πρόσωπο και δυο διαπεραστικά μάτια. Λέγανε πως ήτανε κορυφή και πως θα τακτοποιούσε τα παγκόσμια οικονομικά και θα προλάβαινε τον πόλεμο, που ήτανε έτοιμος να ξεσπάσει.

Όταν πρωτοπήγε στο εργοστάσιο αυτό ο Ντέιβιντ, τον πληρώνανε κανονικά με αληθινά χρήματα, που του δίνανε κάθε Παρασκευή μέσα σ' φάκελο, με μια ταινία, που εξηγούσε τα επιδόματα και τις κρατήσεις. Μετά άρχισε μια εντατική προπαγάνδα εναντίον του χρήματος, που το κατηγορούσαν ότι κουβαλάει μικρόβια, ότι πιάνει πολύ χώρο, ότι εύκολα κλέβεται και χάνεται και πολλά άλλα, και ταυτόχρονα διαφημιζόταν το πλαστικό ή ηλεκτρονικό χρήμα, που δεν είχε αυτά τα ελαττώματα και ήτανε πολύ πρακτικό.

Στην πραγματικότητα ήταν μια μικρή τυπωμένη πλαστική καρτούλα, με διάφορα στοιχεία, κάτι σαν ταυτότητα. Στο αριστερό μέρος λίγο ψηλά είχε ένα σχέδιο, με αρκετές χαρακιές, γραμμούλες παράλληλες, και αριθμούς, που σχημάτιζαν έναν δεκατριαπήφιο αριθμό, που ήταν και ο αριθμός του κάθε ατόμου, που με αυτό πληρωνότανε. Τις καρτούλες αυτές τις δίνανε κάθε Παρασκευή πρωί και τις παίρνανε κάθε Παρασκευή μεσημέρι, αφού επάνω είχανε γράψει, αόρατα με το μάτι, με ηλεκτρονική εγγραφή, το μισθό που εδικαιούτο ο καθένας . Με την καρτούλα αυτή πήγαινες και στα μεγάλα κρατικά σούπερ μάρκετ και αγόραζες ό,τι ήθελες. Στο τέλος βάζανε την καρτούλα στη μηχανή και αφαιρούσαν την αξία των αγορασθέντων. Και παλιά κυκλοφορούσαν κάτι παρόμοιες κάρτες, σε άλλη βάση, και τις λέγανε πιστωτικές κάρτες. Μα αυτές, με τις γραμμούλες, τις λέγανε μπαρκόντ.

Τίποτα το ιδιαίτερο δεν είχε συμβεί. Ο γέροντας πατέρας του Ντέιβιντ, που άκουσε γι' αυτές τις κάρτες, ζήτησε να τις δει και τις είδε. Λεφτά πια, από τα παλαιού τύπου, δεν κυκλοφορούσαν. Όλες οι δουλειές γίνονταν με τα πλαστικά λεφτά. Κάθε άνθρωπος, ό ,τι και να ήτανε, είχε την κάρτα του. Ο γέρος λοιπόν, σαν άκουσε τα σχετικά, κούνησε το κεφάλι του και είπε: «Προεόρτια». Του Ντέιβιντ δεν του άρεσε η κουβέντα αυτή του πατέρα του, και του ζήτησε να

εξηγηθεί. Αυτός γέλασε πικριάρικα και απάντησε:

- Παιδί μου, θα γίνουν όλα. Μέχρι την πιο μικρή λεπτομέρεια. Περίμενε και θα δεις.

Ο Ντέιβιντ νόμισε πως ήτανε παραξενιά του γέρου και δεν έδωσε συνέχεια. Μα ήτανε ανήσυχος.

Αυτά είχαν γίνει πριν τρία χρόνια. Η συζήτηση με τον πατέρα του ξεχάστηκε, ώσπου τη θυμήθηκε ξαφνικά. Το κρατικό ραδιόφωνο άρχισε μια καινούρια καμπάνια. Άρχισε να κατηγορεί το πλαστικό χρήμα και τις καρτούλες για πολλούς λόγους. Κάποτε κλέβονταν και πηγαίνανε και ψωνίζανε λαθραία. Ύστερα είπαν, πως μερικοί, που πεθαίνανε οι δικοί τους, δεν παραδίνανε την κάρτα στο Δημόσιο όπως έπρεπε και καρπώνονταν το υπόλοιπο. Άλλοι τις χάνανε ή λέγανε πως τις χάνανε και δημιουργούσαν προβλήματα. Έτσι, η τελευταία ανακοίνωση έλεγε, πως καταργούνται οι πλαστικές κάρτες και πως η Υπηρεσία Προστασίας του Συνόλου αποφάσισε να κυκλοφορήσει τις ενσωματωμένες κάρτες. «Είναι μια κάρτα μέσα στο σώμα σας, ούτε χάνεται ούτε κλέβεται, μα ούτε και φαίνεται. Είναι η κάρτα σας, δηλαδή είστε εσείς οι ίδιοι». Έτσι έλεγαν τα κρατικά διαφημιστικά προγράμματα.

Γρήγορα διαδόθηκε πως το σχετικό μηχάνημα είχε παραληφθεί και την Παρασκευή θα έμπαινε σε λειτουργία στο εργοστάσιο. Τον Ντέιβιντ τον ζώσανε τα φίδια. Και κείνα τα λόγια του πατέρα του; Εάν αυτό ήταν η σφραγίδα του αντιχρίστου, το χάραγμα; Τι θα έκανε; Την Παρασκευή το μεσημέρι, κατά την έξοδό τους, με άνεση, παρέδιδαν την παλιά κάρτα και έβαζαν την παλάμη τους σε μια πλάκα όσο το μέγεθος της παλάμης. Στο πλάι ήτανε μια πρασινωπή οθόνη και επάνω της έγραφε το ποσό που του πίστωναν, το υπόλοιπο που είχε και τον αριθμό της κάρτας του, τον παλιό, που ήτανε ο ίδιος με τον καινούριο. Ο Ντέιβιντ, ανήσυχος, πριν έλθει η σειρά του, έτρεξε μπροστά στο μηχάνημα να παρακολουθήσει. Κοίταξε στη μικρή οθόνη. Στην αρχή δεν είδε τίποτα το ανησυχητικό. Μα ξαφνικά κέρωσε. Στο σχήμα που έδειχνε στην οθόνη την εγγραφή ήτανε δύο αριθμοί, ένας ο αριθμός του εργαζόμενου, μα αυτή τη φορά ήτανε σημαδεμένος, στην αρχή, στη μέση και στο τέλος από ένα «6» και αυτά τα τρία εξάρια σχημάτιζαν ένα δεύτερο αριθμό, «666». Τρομαγμένος το έβαλε στα πόδια και έφυγε.

Τη Δευτέρα πήγε πάλι στη δουλειά του. Μα είδε πως υπήρχε μια καινούρια διαδικασία. Έβαζε ο καθένας το χέρι του σε μια όμοια μηχανή, έκανε ένα κλικ και τραβιότανε μια μπάρα, που άνοιγε την πόρτα. Κατάλαβε πως δεν μπορούσε πια να δουλέψει. Κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε πια να αγοράσει γάλα για το παιδί του. Κατάλαβε πως ο πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, θα έπρεπε τώρα να τους διώξουν από το διαμέρισμα και να πεθάνουν από πείνα. Εκεί δίπλα ήταν μια τηλεόραση, και σ'

αυτήν παρουσιαζότανε το αηδιαστικό εκείνο γλυκερό πρόσωπο, που τον τελευταίο καιρό συχνά παρουσιαζόταν. Κάτι έλεγε, μα του φάνηκε πως τον ειρωνευότανε. Σαν να τον ρωτούσε: «Και τι θα κάνεις τώρα;» Ένωσε μια χαρά και έναν ενθουσιασμό μέσα του και σηκώνοντας το χέρι του στον ουρανό, είπε αρκετά δυνατά «Αυτός ξέρει ...» και γελώντας κίνησε να συναντήσει τον πατέρα του.

Πηγή: agiameteora.net